

22 februari 2026

10 uur 'Wij van Zuid' / de Regenboog

Schriftlezing: Lucas 19 vers 28 t/m 44

Verkondiging

Gemeente van onze Heer Jezus Christus

Ik moet denken aan een vader, een moeder, van een kind - hij is al volwassen - dat zich steeds verder in de nesten werkt. Verslaafd, baan kwijt, toch geld nodig, steelt, chanteert... Maar er is een hulpverlener waar hij terecht kan, echt een goeie. Het kind ziet niet hoe hard hij dat nodig heeft. Hij duikt weg, uit het zicht. Hij laat het moment verloren gaan. En de vader en de moeder huilen omdat zij voor zich zien waar dit op uitdraait.

Dit is niet zomaar een verhaaltje, er zijn ouders onder ons die in meer of mindere mate dit meemaken. Hier moest ik aan denken bij het evangelie van vandaag van Jezus die huilt over Jeruzalem. Het is niet dat Hij een traantje van ontroering wegpinkt, maar je moet meer denken aan weeklagen, groot en diep verdriet. Geen verdriet om zichzelf, zijn naderende dood. Nee, Jezus huilt omdat Hij het helemaal mis ziet gaan met de mensen en ze zo verblind zijn dat ze weigeren te doen wat nodig is voor de vrede. Jezus staat hier in de traditie van de profeten in het OT. Hartstochtelijk probeert Hij ze te bewegen het goede te doen, maar Hij voorziet ook dat ze niet zullen luisteren. Dat doet Hem verdriet.

Wat is nu het verdriet van Jezus? Om wie huilt Hij nu precies? Ik denk dat het ons helpt om drie lagen te onderscheiden hoe je dit bijbelgedeelte kunt horen.

De eerste laag is in de tijd van Jezus. Hij huilt om zijn tijdgenoten, zou je kunnen zeggen. Jezus, Zoon van God, komt op aarde. Hij is de Messias, de beloofde Redder waar Israël naar uitzielt. Mensen lopen Hem na, laten zich raken door wat Hij zegt en doet, maar er is ook weerstand. Machthebbers willen hun macht niet kwijt. Leiders van de tempel kunnen niet geloven dat Jezus die Messias van Godswege is. En kunnen degenen die enthousiast voor Hem zijn wel echt Hem navolgen? Ook als we rijk zijn en zoveel hebben waar we vol van zijn?

Jezus staat op de drempel van Jeruzalem. De stad van God, de stad van de vrede ('shalom' Jeru-shalaim). En Hij beseft: ze zien het niet dat dit het moment is waarop God zich over hen ontfermt. Het mooiste geschenk wat God hen geeft, zullen ze afwijzen. De geliefde Zoon van God zullen ze vermoorden aan een kruis. En Jezus is hier niet zozeer kwaad. Hij huilt niet om wat Hemzelf zal overkomen. Hij huilt om die gemiste kans en ziet: het is te laat en ze gaan de gevolgen dragen.

Waarschijnlijk heeft Lucas dit evangelie geschreven na het jaar 70, toen Jeruzalem al verwoest was. Hij brengt dit met elkaar in verband: ze hebben Jezus afgewezen en ze zijn verwoest. Dat is een lastige. Dat moet je niet omkeren alsof elke verwoesting in onze wereld het gevolg is van eigen falen. Wij hier zijn natuurlijk geen haar beter dan mensen die waar dan ook lijden aan oorlogsgeweld. Aan de andere kant weten we ook - in een groot verband - dat we als mensheid veel ellende over onszelf afroepen. Doordat we alleen aan onszelf denken en geen respect hebben voor de aarde en onze medemensen.

Dus de eerste laag is dat het hier gaat over Jezus die op het punt staat afgewezen te worden, gedood zelfs. Jezus huilt omdat Hij beseft: ze zien niet Gods liefdevol uitgestoken hand en roepen ellende over zich af.

De tweede laag: Jeruzalem... Hoe hoor je dat in onze tijd na 7 oktober 2023, na de brute aanval van Hamas en het nietsontziende geweld van Israël in Gaza als reactie daarop, in die toch al zo geladen atmosfeer in Israël en de Palestijnse gebieden... Zou het kunnen zijn dat Jezus ook huilt om het Jeruzalem van vandaag? 'Wist je vandaag maar wat jou vrede kon brengen?! Maar je ziet het niet!'

We horen daar al snel iets van oordeel in maar laten we niet vergeten dat Jezus huilt. Hij scheldt niet, Hij huilt. Het verdriet om al die doden, die gewonde en getraumatiseerde mensen voert hier de boventoon. Laten wij ook vooral bewogen en bescheiden zijn. (Als je je daar meer in wilt verdiepen, kijk dan eens naar het verslag van de reis door Israël en Palestijns gebied van scriba PKN Kees van Ekris, op de website Petrus.)

Maar er is nog een derde laag. In hoeverre huilt Jezus om ons? Zijn wij niet net als dat volwassen kind dat niet ziet wat hij nodig heeft en zichzelf afwendt van de hulp en de liefde die het wordt aangeboden en zo zich verder neerhaalt? Wat nu als we die klacht van Jezus op onszelf betrekken?

'Had ook jij op deze dag maar geweten wat vrede kan brengen...' zegt Jezus.

Vrede... shaloom... Leven in goede verhoudingen. Het is veel meer dan de afwezigheid van oorlog. Shaloom is leven in vrede met God, God is God, jij bent mens, Hij is trouw. Shaloom is leven in vrede met de mensen om je heen, recht doen en een ander in de ogen kijken, ook een stap terug kunnen doen. Shaloom is leven in vrede met jezelf. Jezelf niet groter maken dan je bent en niet kleiner...

Weten wij wat vandaag vrede kan brengen?

Als je naar het nieuws kijkt, kun je daar kort over zijn: nee, we weten het niet. We weten het niet op wereldniveau. Nou ja, als bepaalde leiders zich anders zouden gaan gedragen, dan zou misschien... Het zijn vooral anderen die de touwtjes in handen hebben en het anders moeten gaan doen. Maar ja er zijn ook grote economische belangen. Je krijgt nooit alle neuzen dezelfde kant op.

En uiteindelijk zitten we zelf ook vast aan onze manier van leven.

We weten het ook dichtbij huis vaak niet wat vrede kan brengen. Een dochter die niet meer thuis komt. Een vriendschap die kapot gegaan is. Die nare ruzie met de burens, waarna je steeds op eieren moet lopen.

We weten het niet eens voor onszelf. Ook in ons eigen hart kan onvrede heersen. Het gevoel dat je het nooit goed doet. Of dat je ten diepste er alleen voor staat.

Zou Jezus er niet om huilen dat wij in al ons zoeken naar vrede Hem niet zien staan. Paulus zegt ergens: Hij is onze vrede. Al ons zoeken naar vrede wordt gedragen door Hem. Hij is de basis, de grond van de vrede die God geeft. Zo anders dan we gewend zijn.

Een koning op een ezeltje met een geïmproviseerd zadel van een paar jassen. Hij belichaamt de liefde van God voor ons. Hij heeft alles over voor die vrede. Hij vraagt ons Hem te volgen. Maar uiteindelijk sterft Hij **alleen** aan een kruis, nadat Hij nog zegt: "Vader vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen..." Dáár ligt het begin van onze vrede...

Maar op de één of andere manier zien we het niet. **Het blijft voor jullie verborgen, ook nu**, zegt Jezus. **Zie je het dan niet!?** En misschien willen we er ook wel niet aan. Om echt ons vertrouwen op Hem te stellen. Als Jezus het over die verborgenheid heeft, heeft dat met onze beperktheid en onwil te maken dat we blind zijn voor de liefde van God. Maar er zit ook iets in dat Gods geduld niet eindeloos is. Wij kunnen voor Hem de deur dicht doen, maar Hij kan ook voor ons de deur sluiten.

Als Jezus hier huilt om Jeruzalem is dat van Hem ook een ultieme oproep dat we eindelijk zien waar het op aan komt. En wel nu!

Nu komt het erop aan. Nu is het de tijd waarin de beslissing valt. De 'tijd van Gods ontferming,' noemt Jezus het. Wij kijken soms om ons heen en denken dan: waar is God? Maar God is in onze wereld gekomen door Jezus. Hij heeft alles met ons gedeeld en ons alles gegeven. En nu komt het erop aan: Hoe gaan wij nu ons leven met Hem delen, vandaag, morgen?

Durf je het aan om met nieuwe inzet Hem te volgen? Zo makkelijk is Jezus een zijlijntje in ons leven. Kunnen we ook dichterbij Hem komen? *opdat groeie mijn bestaan in jou en jij in Mij... (wil je opstaan vs.3)* In de aswoensdagdienst klonk een lied uit Taizé, het was een gebed (ook in kerkapp).

Dat zegt het zo:

Neem alles van mij weg wat mij weghoudt van U
Geef mij alles wat mij dichterbij U brengt.
Levende God, neem mij weg van mijzelf
en geef mij volledig aan U.

En hoe vertaalt zich die band met Jezus in je gewone dagelijkse leven? Waar geef je je geld aan uit?

Hoe breng je je tijd door? Waar maak je keuzes die misschien wel pijn doen, maar voortvloeien uit de band met Hem.

Laten we *deze tijd* op weg naar Pasen gebruiken om onze band met Jezus te verbreden, te verdiepen. Misschien helpt het je om dat lied iedere dag te beluisteren. Het gaat om Jezus. Zo (door Hem) ziet God naar ons om. Daar moet onze vrede vandaan komen (bij Hem vandaan). Door Hem worden we gevoed om ook zelf een weg van vrede te gaan.

Jezus huilt. Zoals een vader of een moeder kunnen huilen om hun kind dat de weg kwijt is. Bij Hem zul je nooit een kil 'eigen schuld!' horen. Het gaat Hem ter harte welke keuzes we maken. Hij hoopt met alles wat in Hem is dat we zullen beseffen dat Hij onze vrede is. Vandaag.

Amen.